

Soliferin kyydissä

Heinz Ramm-Schmidt: När Finland reste sig ur krigets aska. Personliga upplevelser under tallindustrins uppsving. Åren 1941-1971. Litorale 2002, 155 sivua, 29,50 euroa.

Hackmanin entinen toimitusjohtaja **Heinz Ramm-Schmidt**, 82, on kirjoittanut viehättävän ja inhimillisen kirjan uransa alkuvaiheista metalliyrittäjä Soliferin johdossa.

Viehätys syntyy muistoista, joita pelkkä Soliferin tuoteluettelo tuo mieleen: lapsuudessani Solifer oli johtava polkupyörän dynamo, kouluvuosinani se oli mopoykkönen ja myöhemmin vielä asuntovaunujen markkinajohtaja. Inhimilliseksi kirjan tekee Heinz

Ramm-Schmidtin väistelemätön henkilökohtaisuus. Teoksen lopussa on pieni lähdeluettelo, mutta kirjoittaja on nojannut muistiinsa eikä ole pyrkinyt täydentämään ilmeisimpiä aukkoja. Hän nimittää kirjaansa vaatimattomasti kertomukseksi, mutta tunnistaa omien kokemustensa arvon liiketoiminnan murroksessa.

Ramm-Schmidtin perusidea on yhden yrityksen kautta kuvata, miten sotien päätyttyä alkoi valtava elintasomurros, miten Soliferin nallit ja valopistoolipatruunat muuntuivat saranoiksi, öljykamiinoiksi ja mopodeiksi. Kirja on myös kumarrus sodan tuntumassa Helsingin verotilastoja johtaneelle Soliferin omistajalle, keksijä **Matti Sauriolle**. Selvästi vähem-

män Ramm-Schmidt arvostaa johtohenkilöitä Bensowissa, jonka omistukseen Solifer vuonna 1956 siirtyi.

Metalliteollisuuden ja elintason murroksen ohella teoksesta hämmöittää moderni liikkeenjohtajattelu: Yritysjohdolla on muitakin tehtäviä kuin välttää veroja. Teollisuusyrityksen strategiaksi

*Kenelle?
Kaikille joita kiinnostaa,
miten sodan päätyminen
tönäisi yritystoiminnan
liikkeelle.*

ei riitä se, että tekee kaikkea mihin koneet yltävät. Typeryyttä on tehdä sitä, mitä kaikki muut tekevät. Kuluttajien mielenkiinto on herätettävä mittavilla kampanjoilla.

Tämä kaikki kuvattuna yhdessä yrityksessä tekee kirjasta elävän ja jämerän.

Jouni Luotonen